

14.09.2007

Виступ заступника координатора Львівської обласної організації Товариства Відродження Української Нації (ТВУН) Маркіяна Гудза на засіданні координаційної ради товариства (м.Біла Церква).

Шановне товариство! Сильна націоналістична організація – невідкладна потреба для українців ще з кінця 80-х років минулого століття. Відтермінування створення такої організації одночасно віддаляє від нас правдиву Українську Самостійну Соборну Державність. За 20 років ряд утворень, які претендували на роль національних, націоналістичних, не подужали відповідний статус. Першочергово через те, що започатковувалися вони, здебільшого, зверху силовими та пропагандивними органами з метою виявлення та підконтрольності національно свідомих українців, зусилля яких скеровувалися на вирішення другорядних або й непотрібних питань. Дехто з активних, непокірних, близьких до істини членів цих угруповань, був фізично усунутий. До керівництва таких утворень проникали сексоти, маразматика, кар'єристи, що відобразилося на їхній діяльності. Наприклад, Рух, який на початках заповідався рятівником України, відтак допустив низку серйозних помилок, що позначилося вкрай негативно на всьому українському політикумі та настроях української людності. Вождьки Руху – дисиденти-борці “за права людини” (відсиділи не за самостійницькі, націоналістичні позиції) та новоявлена шушера свідомо завалили момент усунення комуністичної влади – момент, коли Західна Україна страйкувала під політичними гаслами, а Східна – під соціальними. Замість того, щоб підтримати, об'єднати та надати незворотнього характеру страйковим хвилюванням і змести червону директорію, усе тишком-нишком спустили на гальмах, аби чого не вийшло. В даний час бачимо, як різношерсті вихідці з Руху в окомилювальній фальшивій боротьбі, а по суті – у спайці з колишніми компартноменклатурниками, їхніми нащадками, бандитами-рекетирами, спустошують, “дерібаняють”, ведуть до руїни, зубожіння українські землі і народ. Хочу застерегти ТВУНівців від синдрому “другого номеру”, притаманного усім, без винятку, партіям і організаціям, які діють під впливом чужинецьких ідей, нав'язаних обставин, псевдоукраїнських лідерів Ющенка чи Ахметова, Тимошенка чи Януковича, бо “лідери” ці в сутності є виразниками інтересів і маріонетками американського чи російського, європейського чи азійського капіталів.

З огляду на вищесказане, участь ТВУНівців у виборах при теперішній владі не може бути визначальною у своїй діяльності, а лише одним із засобів, і то не пріоритетним, в досягненні поставлених цілей. В цих чи наступних виборчих перегонах нам і надалі підсовуватимуть вибір “найменшого зла”, мовляв, іншого варіанту не дано. Виникає логічне запитання: “А коли ж буде добро?”. В цьому контексті мушу зазначити, що історія не знає прикладів досягнення незалежності за допомогою якогось там підняття руки, опускання папірця в урну чи тепер модного натискання кнопки. Для нас, націоналістів-ТВУНівців, й надалі актуальним залишається ставка на власні сили, реалізація власних ідей, ініціатив, пропозицій, що означає досягнення духовних цінностей і

гармонії, завоювання інформаційного, економічного та будь-якого іншого простору. Хай спочатку це буде незначний міліметровий поступ, зважаючи на шалений опір, але такий потрібний поступ.

Приємно, що в лавах ТВУНу поруч взаємодіють християни традиційних українських церков та представники рідної української національної віри (ОСІДУ РУНВіри). У справді незалежній Україні, в єдиному духовному організмі нації повинно бути волевиявлення для всіх історично-традиційних віросповідань. Маємо спільну ділянку праці – очищення від московської ідейно-духовної окупації сиводавнього найсвятішого місця – теперішньої Свято-Успенської Києво-Печерської лаври.

Після т.зв. помаранчевої революції, або, вірніше, після розчарувань її результатами, в недалекому майбутньому, через 5-7 років, прогноую свіжий могутній Спалах Чину в українському середовищі, який неодмінно призведе до якісних змін, увінчаних повстанням Націоналістичної України. Завданнями націоналістів-ТВУНівців на цьому відтинку часу вбачаю міліметр за міліметром, крок за кроком і з кожною миттєвістю все потужніше набувати авторитету, бути серед людей в радості і біді, спонтанні хаотичні народні виступи-протести спрямовувати в державотворче русло і очолювати їх, творити нову систему влади і нових особистостей-провідників цієї влади. Рівно ж мусимо оберегтися від того, щоб плодами-потугами нашої волелюбності та активності в котрий раз не скористалися запродавці та зайди.

Якісні зміни (не реформи, не перебудова) – це генетичний досвід від далеких непізнаних предків, це віковичний досвід Оріяни (Трипільська цивілізація), Київської Русі, Козаччини, це сучасні гуманітарні та науково-технічні досягнення в розбудові та управлінні націоналістичної держави. Вірю і знаю, що Україна була, є і буде. Бажаю всім українцям впевненості і переконливості в своїх національних почуттях і діях. Слава Україні!.. Джерело: "За вільну Україну плюс"